

žarek dobrote

8/XIV
avgust
2016

glasilo slovenske karitas

Karitas

vsebina & napovednik

IDENTITETA KARITAS

3 ••• Nasmeh, prijazen sprejem razumejo vsi
GRADIMO DRUŽINO

3 ••• Družina roma po Marijinih poteh
V LUČI STROKOVNOSTI

4 ••• Ko te bolezen izključi iz življenja
LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

4 ••• "Družabniki"
NA OBISKU

5 ••• Vpetost v župnijo in Župnijsko karitas
TO MORAMO VEDETI

7 ••• Stiska otroka ni samo njegova stiska

8 ••• Usmiljenje v procesu narodne sprave

CELJE

9 ••• Razigrano in veselo

KOPER

9 ••• Da bodo lepi vsi štirje časi našega življenja

10 ••• Umetniki za Karitas na Sveti Gori in v Bovcu

MARIBOR

11 ••• Vzeti si čas, da si podelimo izkušnje in drug
drugemu damo nov pogum

12 ••• 22 let služenja malemu človeku

13 ••• Ob zaključku pastoralnega leta

MURSKA SOBOTA

14 ••• Sosed sosеду v pomoč

15 ••• Gradimo Evropo skupaj

17 ••• Pomoč Karitas v srcu Afrike

Foto: Rok Mubi

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Letovanje družin

1. – 6. 8. ŠK Ljubljana

8. – 13. 8. ŠK Celje

15. – 20. 8. NŠK Maribor

22. – 27. 8. ŠK Koper

Počitnice Biserov

1. – 8. 8. Otroci

8. – 14. 8. Mladostniki

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

7. – 13. 8. Banja Luka, delovni tabor ŠK in ŠGV

9. 8. Odprtje razstave Umetniki za Karitas,
Prevalje

15.–19. 8. 22. mednarodna likovna kolonija Umetniki
za Karitas na Sinjem vrhu nad Ajdovščino

17. 8. Pogovor o umetnosti in dobrotelosti,
Sinji vrh nad Ajdovščino, ob 20.00

18. 8. Dan odprtih vrat na mednarodni likovni
koloniji Umetniki za Karitas, Sinji vrh nad
Ajdovščino, ob 18.00 predstavitev
udeležencev, nastalih del in kulturni
program

22.–25. 8. romanje sodelavcev Karitas v BiH
(Medžugorje, Sarajevo, Banjaluka)

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

20. 8. Romanje sodelavcev in prostovoljcev
Karitas mariborske nadškofije

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

27. 8. Škofijsko romanje bolnikov, invalidov in
starejših na Zaplaz

SEMINAR KARITAS 2016

Naslov: **V objemu dobrote**

7. in 8. 10. 2016, Veržej, Marianum

14. in 15. 10. 2016, Celje, Dom sv. Jožef

21. in 22. 10. 2016, Mirenski Grad, Gnidovčev dom

Poslanstvo Caritas Europa

Caritas Europa ima srčno zavezo za boj proti revščini in socialni izključenosti in želi spodbujati resničen celosten razvoj človeka, socialno pravičnost in trajnostne socialne sisteme v Evropi in drugod po svetu.

Caritas Europa se zavzema za ljudi v stiski in skupaj z njimi za oblikovanje bolj pravične družbe in civilizacije ljubezni.

Caritas Europa spodbuja analizo, inovacije in medsebojno učenje v organizacijah Karitas po Evropi.

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Kristijan Bišof •

identiteta Karitas

NASMEH, PRIJAZEN SPREJEM RAZUMEJO VSI

Tone Založnik

Biti sodelavec Karitas je milost, dar, je poklicanost. Bog je človeku dal možnost, da kot svoboden oblikuje zemeljsko življenje. Nihče izmed nas ni sam na tem svetu in vsak ima darove, ki naj bi jih porabljal tudi za dobro drugih. Kdor ne sodeluje v tem čudovitem stvarstvu, je osamljen, je izgubljen, je suha veja na cvetočem drevesu.

Z ženo sva že vrsto let sodelavca Karitas. V začetku sva pomagala le občasno, z leti pa se je to sodelovanje poglobilo in je postalo skoraj najin poklic. Delo za Karitas naju povezuje in nama daje voljo in energijo, da skupaj s sodelavci delamo to, za kar smo kot prostovoljci poklicani.

Veliko je dobrodelnih organizacij, ki skrbijo za uboge in odrinjene ter naredijo veliko dobrega. Karitas se je v to dobrotelost vključila, potem ko je bila nekaj časa nerazumljivo odrinjena. Dejavnost Karitas je prav tako potrebna kot dejavnosti drugih dobrodelnih organizacij. Zakaj pa sva sodelavca Karitas, in ne kake druge dobrotelne organizacije? Sem naju je pripeljala Božja previdnost. Karitas sama pomeni dobroto, ljubezen, sprejemanje, dajanje. Vse to smo prejeli od Boga. Prav je, da to tudi posredujemo naprej. Ne smemo si lastiti zaslug za tisto, kar naredimo. Božja ljubezen je tista, ki daje, ki tolaži, ki ljudi spodbuja k upanju in k dobremu. Dobrotelne organizacije gradijo na človeški, ne na Božji dobroti.

Jezus se je veliko družil z ljudmi z obrobja družbe. Ti so bili najbolj potrebni Njegove bližine, tolažbe in sprejemanja. Doumeli so njegove besede, ko je govoril o ljubezni, ki jim jo podarja nebeški Oče. Iz dejanj dobrih ljudi se rodi Ljubezen, ki osrečuje, ozdravlja in človeku odpre oči in srce za dobro. Taka dejanja nas spomnijo, da nas Oče ni zapustil sirot, ampak nam je poslal svojega Sina, Odrašenika.

Vsako dobro dejanje zavedno ali nezavedno odrešuje. Ljubezen, ki je posredovana kot Božji dar, vedno najde svojo pot in svoje mesto. Tisti, ki je poslan, da to ljubezen širi, je apostol Jezusa Kristusa. Čeprav so ti koraki dajanja ljubezni majhni, lahko osrečijo mnogo ljudi. Tudi materialne dobrine, ki jih posredujemo ljudem, imajo svoj namen. Toda človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake Božje besede. Radi delimo dobrine tistim, ki jih potrebujejo. Nasmeh, prijazen sprejem razumejo tudi tisti, ki so druge vere ali na zunaj ne verujejo. Vsak človek nosi v sebi Božji pečat. Če je vse to potisnjeno v ozadje boja za vsakdanji

kruh, smo dolžni tudi kot sodelavci Karitas pomagati tem ljudem, da spoznajo, kdo jih resnično ljubi. To se nam zdi najpomembnejše pri vsem tem daj-damu, ki ga kot sodelavci Karitas doživljamo ob slehernem srečanju s prejemniki pomoči.

S sodelavci naše ŽK razmišljamo, kako bi izboljšali naše delo, uporabili darove in znanje, ki smo jih pridobili ob šolanju za poklice, ki smo jih opravljali. Ob obilici administrativnega pa tudi fizičnega dela si glede na sposobnosti in znanja razdelimo delo in naloge. Redne obiskovalce naše Karitas poznamo po imenih in priimkih. Veliko jim pomeni že to, da jih nagovorimo kot prijatelje. To svojo hvaležnost znajo izraziti. Prostovoljci vsakokrat odhajamo obogateni in obdarjeni od te ljubezni, ki se preliva v naših srečanjih. Tako spoznamo in tudi začutimo, da je Bog prisoten v vseh naših srečevanjih. •

gradimo družino

DRUŽINA ROMA PO MARIJINIH POTEH

Imre Jerebic

Današnja slovenska družina je postala mobilna družina. Zdi se, kot da ne more zdržati doma in uživati v zelo omejenem času družinsko sožitje, ali kot da konflikte ali odprta vprašanja rešuje s tekanjem naokrog.

Čas nam je s hitrimi cestami, hitrimi povezavami, sodobnimi znanji in informacijami poklonil, da postajamo ena velika družina sveta oziroma svet postaja ena velika vas, ki nas nenehno vabi v svoj objem. Zato je tudi v nas hrepenenje, da bi svet okoli nas, čeprav je oddaljen tisoče kilometrov, spoznavali, odkrivali, udomačevali in še kaj.

Tudi naša Slovenija je lepa, pestra in neodkrita velika vas, tudi z več kot 1000 Marijinimi majhnimi svetišči in z nekaj deset velikimi Marijinimi romarskimi središči. Ni ga večjega hriba ali doline, kjer nas ne bi pozdravljala lepa Marijina cerkva ali vsaj njena kapela. Naši predniki so nam zapustili veliko doto Marijinih svetišč, vernim in nevernim, naši stari starši ali starejša generacija jih je obnovila in posodobila, srednja generacija jih mora vzeti za svoja in svojim otrokom izročiti v dar, ki bogati od znotraj.

Preprosto se je treba odpraviti na pot in poleg drugih krajev, ki jih želimo videti, dati na seznam tudi majhno ali veliko Marijino svetišče. Morda bo to za otroke ali odraščajoče presenečenje. Rešitev vidim v tem, da otroke ali odraščajoče aktiviramo, jim damo neko vlogo in jih »prosimo«, da na internetu ali v kaki drugi literaturi raziščejo zgodovino, kulturno in ume-

tniško dediščino Marijinega svetišča ter na licu mesta predstavijo njeno zgodovino.

Če bosta starša uvidela, da je kratek obisk romarske cerkve priložnost za njuno duhovno obogatitev, bodo to hitro začutili tudi otroci. Znebiti se moramo starih stereotipov, da bo treba na romanju veliko moliti, dolgo ždeti v cerkvi, iti po kolenih okrog oltarja ... Marija nas danes vabi in objema bolj na kratko in drugače.

Naj še enkrat priporočim Marijino svetišče kot popotnico za romanje družine v počitniških dneh: **Ma-**

4 **rija nas tudi danes vabi v svoj objem, saj je naša skupna duhovna mati, naša priprošnjica, srednica milosti, tudi naša tolažnica, ne glede, koliko smo stari – odprimo ji vrata srca.** •

v luči strokovnosti

KO TE BOLEZEN IZKLJUČI IZ ŽIVLJENJA

Helena Zevnik Rozman

Dragico je bolezen močno zaznamovala. Čeprav ima komaj 51 let, jo je izpila, in moči ter volje za življenje je zelo malo. Iz rodnega Prekmurja je za kruhom v Ljubljano prišla zelo mlada in službo dobila v Kliničnem centru kot strežnica. Že kmalu je spoznala fanta, s katerim sta se poročila. Otrok kar ni bilo, imela je celo dva spontana splava. Pa se je vseeno dobro končalo in dobila je hčer in sina. Vendar je bilo lepih in mirnih dni kaj kmalu konec. Čeprav so se morda obrisi bolezní že kazali, je njeno življenje obrnil na glavo dogodek, ko je doživela deložacijo, ker je mož dal stanovanje pod hipoteko brez njene vednosti. Takrat sta bila otroka stara komaj 10 in 7 let. Šoka, ki ga je doživela to jutro, ne more pozabiti. Zaradi histeričnega napada je bila odpeljana v psihiatrično bolnišnico, v kateri je preživela naslednji dve leti. Pol leta na zaprtem oddelku ter leto in pol na odprtem oddelku. Diagnoza: shizofrenija.

Po končanem zdravljenju je bilo življenje popolnoma drugačno: ločitev, odvzem otrok, iskanje strehe nad glavo, ki jo je dobila v samskem domu, boljši dnevi, ko je zmogla iti tudi v službo, in slabši dnevi, ko je morala zopet v bolnišnico, včasih tudi za nekaj mesecev. Vse to je bilo zanjo zelo boleče. Še posebej se je bala hospitalizacij in zaprtega oddelka v psihiatrični bolnišnici. Tudi prijatelji so odhajali, stikov z otrokoma ni imela, in tako je danes bolj ali manj sama. V pomoč ji je le družina dekleta, s katerim sta bili skupaj v bolnišnici, in sestrična iz Prekmurja.

Kljub vsemu hudemu je življenje še ni nehala preizkušati. Vmes je prebolela še levkemijo, izgubila

mlajšega brata. In tako je zadnjih pet let že štiri ure invalidsko upokojena, ostalo pa na bolniškem staležu. Ker so dohodki nizki, pomoč išče tudi na Karitas.

Njeni dnevi so vselej enaki, veliko spi, ker jemlje zelo močna zdravila. Včasih sliši v sebi glas, ki jo vabi, naj gre ... stran ... v reko ... In takrat ve, da potrebuje pomoč. Morda jo sredi noči najde v varnostniku v samskem domu, ki je ne spusti ven, ali pa zmore še toliko, da pokliče zdravnika. Temu zopet sledi bolnišnica ...

Prihodnosti se boji. Ne ve, kako bo, ko bo polno upokojena, ko bo morala iz samskega doma, kjer se je navadila, ko se bo bolezen poslabšala ... Želi si videti svoja otroka, jima podati roko ... Želi si, da bi imela več moči za življenje ... •

Ijubezen je iznajdljiva

»DRUŽABNIKI«

Družabniki iz župnije Ljubljana Stožice

Začetki ustanovitve skupine Družabniki segajo v leto 2004, na duhovne vaje župnijskega pastoralnega sveta na Kureščku. Pomagal je dr. Jože Ramovš z Inštituta Antona Trstenjaka, ki je več mesecev pripravil 17 sodelavcev na družabništvo z ostarelimi.

Na začetku se je izoblikovala skupina Jesenski šopek, ki se je tedensko srečevala v župnijskih prostorih. Sledila je še ustanovitev skupine v Domu ostarelih Bežigrad. Ostali družabniki pa smo se odločili za osebno druženje s starejšimi.

Po več kot 10 letih delovanja se je število družabnikov, zaradi opešanosti nekaterih družabnikov in selitve v drug kraj, malce zmanjšalo. Prav tako so se zamenjali tudi naši ostareli. Še vedno pa se družabniki tedensko srečujejo s starejšimi na njihovem domu ali v domu ostarelih. Nekateri družabniki pa se družimo tudi z ostalimi, ki so pomoči potrebni (bolni in invalidi).

Na naših druženjih si izmenjujemo znanja in izkušnje, starejšim pa tako druženje doprinese tudi k zdravemu, aktivnemu in dostojanstvenemu staranju. Včasih pa je druženje starejših s starejšimi in mlajšimi kar zahtevna oblika prostovoljstva. Pomembna je namreč ustrezna komunikacija s skupino ali posameznikom, posebej s človekom v stiski.

Zato se družabniki srečujemo vsak četrti četrtek v mesecu (z izjemo poletnih mesecev) po večerni sveti maši. Srečanje začnemo z molitvijo ali branjem Božje besede, nato pa eden od članov pripravi primerno temo, o kateri se kasneje vsi pogovorimo. Del srečanja namenimo tudi pogovoru o morebitnih težavah pri opravljanju družabništva in načrtovanju aktivnosti.

Prav zato smo bili tudi v gosteh v Domu Janeza Krstnika.

Ne ostajamo pa samo pri osebnem družabništvu. Pomagamo pri rednih srečanjih starejših in bolnih na binkoštni ponedeljek, ki ga organizira celotna župnija. Sodelujemo pri

pripravi daril za obdarovane ostarele v božičnem času. Zaradi osamljenosti ljudi med prazniki smo na praznik sv. Štefana poskusno in sedaj že tradicionalno uvedli praznovanje Božiča v prijateljskem druženju z župljani in prosilci Župnijske Karitas Stožice.

In pri tem skrbimo še za »pomladitev« družabnikov ... •

na obisku

VPETOST V ŽUPNIJO IN ŽUPNIJSKO KARITAS

Maja Žagar

Na obisku pri Župnijski karitas Stari trg ob Kolpi in Terapevtski skupnosti TAV

Župnijska karitas Stari trg ob Kolpi letos praznuje 10. obletnico ustanovitve. Že takrat se je vanjo vključilo 29 članov, katerih srce in motor predstavljata tamkajšnji župnik g. Jože Pavlakovič in tajnica ga. Katarina Špehar. Posebnost ŽK Stari trg ob Kolpi je hkratna ustanovitev Terapevtske skupnosti TAV za odvajanje od zasvojenosti. Zaživela je na praznik sv. Jožefa Delavca, 1. maja 2006. Deluje pod okriljem

matične skupnosti Milosrdni Otač (Usmiljeni Oče), ki jo je v Medžugorju ustanovil frančiškan p. dr. Slavko Barbarič.

O njenih začetkih spregovori župnik g. Jože Pavlakovič:

»Najprej smo se naselili v župnišču, ki smo ga sproti za silo obnavljali. Potem smo se lotili dozidave in predelave gospodarskega poslopja – župnijskih hlevov. To je trajalo približno 5 let. V obstoječi stavbi je že bila mizarska delavnica (bivša hleva). Uredili smo kurilnico, pralnico in shrambo. Dozidali smo kuhinjo, ki je podkletena. V mansardi je nastala kapela, ki služi tudi za dvorano s 110 sedeži, in dnevna soba, galerija, sanitarije ter 4 sobe. Vselili smo se jeseni 2012. Župnišče smo pričeli temeljito obnavljati jeseni 2014 (sanacija strehe, izolacija fasade, nova okna, vrata, elektrika). Letos bi radi obnovo v glavnem zaključili.«

Temelj bivanja v skupnosti predstavlja dnevni red. Ravno zunanji red in jasna pravila so v pod-

Župnijski hlev pred obnovo leta 2009

Od temeljev navzgor: gradnja hišnih temeljev se prepleta z gradnjo temeljev osebnosti

Fantje iz skupnosti TAV so vključeni v vsa dela pri gradnji novega doma

6 poro posamezniku, da ob pomoči bratov razvija notranjo strukturo: »Zato je treba ob uri vstati, se urediti, pospraviti sobo in priti pravočasno v kapelo k jutranji molitvi. Takoj po molitvi je zajtrk, ki ga pripravi dežurni. On vstane 30 minut prej. Po zajtrku nekdo iz delovne skupine prebere razpored dela, ki se prične z blagoslovom okrog 8h in traja do kosila ob 12h,« razloži g. Jože Pavlakovič. »Po kosilu je odmor in dnevna molitev (rožni venec). Sledi popoldansko delo, ki pozimi traja do 17h, poleti do 18h, nato je kava in čez eno uro večerja. Po večerji je sestanek ‚podela‘, ko vsak pove in razloži, kaj je delal in kako se je počutil. Vsak teden je nekdo zadolžen za pisanje dnevnika, ki ga prebere pred zajtrkom. Sledi večerna molitev, nato še zadnji opravlki, ob 21.30 pa se gre spat.«

G. Jože Pavlakovič zaključí: »Ob desetletnici smo iskreno hvaležni Bogu in Nadškofiji Ljubljana ter naši Škofiji Novo mesto, nadškofu Uranu, ki je komuno podprl, in našemu škofu Andreju, ki nas vseskozi očetovsko spremlja, da nam je uspelo pričeti in vzdržati.« •

Požar je delno poškodoval stavbo v prenovi

Blagoslov ob odprtju doma Skupnosti TAV

Duhovniki ob mašni daritvi, 10. obletnica Skupnosti TAV

V praznovanje nove poti za fante iz Skupnosti je vključena celotna župnija

Foto: arhiv Jože Pavlakovič in Marjan Dvornik

Nadškof Alojz Uran in župnik Jože Pavlakovič ob 10. obletnici odprtja Skupnosti TAV

Nadškof Uran, župnik Pavlakovič in ga. Katarina Špehar, tajnica ŽK Stari trg ob Kolpi

TAV – simbol Frančiškovih redov

to moramo vedeti**STISKA OTROKA NI SAMO NJEGOVA STISKA**

Jožica Ličen

Pri svojem karitativnem delu srečujem starše, ki jim je otrok glavna skrb, srečala pa sem tudi kar nekaj takih, ki jim je bil otrok 'za zraven' ali 'nebodigatreba', in podoben vzorec se najde tudi pri starih starših. Eni z veseljem in ljubeznijo, drugi z negodovanjem ali občutkom žrtvovanja.

Prav zaradi nekaterih izkušenj se mi ob zgodbi 'koroških dečkov', ki je iz zornega kota matere tragedija, iz zornega kota medijev in politike pa črna – bela zgodba, pojavljajo mnoga vprašanja in se tudi sama sprašujem kaj je dobra rešitev. Ne bom razsojala, ker ni etično. Je pa s svojim sporočilom o družini v stiski, o teži odločitve državnih institucij in končno tudi o razmišljanju posameznika in družbe prav ta primer prispeval k zavedanju, da je družina vedno prva, vsi ostali so v drugem planu. In prav tu je srž problema, neoliberalizem postavlja družino na stranski tir, zgodbe in tragedije, ki se dogajajo tudi zaradi nepoučenosti ali nesposobnosti staršev, pa govorijo prav nasprotno.

Ko sem na Facebooku rejnice Urške videla ti dve sliki, sem jo poklicala in vprašala, če ju lahko objavim kot protiutež negativnih zapisov v medijih o rejniških družinah. Z možem sta dovolila objavo, o svojih občutkih pa je tudi zapisala:

»Ljudje smo prav posebna bitja, vsak dan zremo v prihodnost z določenimi željami in pričakovanji, a večkrat se zgodi, da 'človek obrača, Bog obrne'. Tako se je zgodilo tudi naju, minevala so leta, a najin dom je ostajal prazen. Zaman sva upala, da ga bo nekega dne napolnil otroški smeh in razigranost. Odločila sva se za rejništvo. Spomladi 2014 sva čez noč postala starša, in to dvema deklicama – sestricama. Svet se nama je postavil na glavo, a s potrpežljivostjo in ljubeznijo sva premostila vse začetniške težave. Danes se nama zdi, kot da smo skupaj že celo življenje. Kaj je lepšega kot pogledati v radožive in iskrene otroške oči, slišati zvonki smeh in se z razigranostjo podati v nov dan. Hvaležna sva za to izkušnjo in čutiva, da se z njo vsak dan dotikava tudi soljudi v naši okolici. Hvaležna sva najinim staršem, ki so deklici sprejeli za svoji. Nikoli prej nisva niti po-

Mi štirje smo najlepši par

misli, koliko stisk in težkih trenutkov prestajajo številni otroci okrog nas. Povejte svojim otrokom, da je vsaka družina prava družina. Ne glede na to, koliko članov šteje in kakšno zgodbo pripoveduje. Če le v njej vladata ljubezen in razumevanje.«

Naša družina praznuje 2. rojstni dan

Zgodba teh dveh deklic se je dotaknila njunih sorodnikov, župnije, Karitas, delavk na Centru za socialno delo, pediatrinje, učiteljice v šoli, vzgojiteljice v vrtcu. Oče je umrl, mama ni zmogla, zato je dobila družinsko pomočnico, nekaj časa je poizkušala celo v materinskem domu, deklici sta bili iz dneva v dan bolj zmedeni, prestrašeni, žalostni. Premajhni, da bi znali poskrbeti zase, in preveliki, da ne bi razumeli, kaj se dogaja. Sama sem bila del skupine na CSD-ju, ki je iz vseh zornih kotov raziskala situacijo in iskala najboljšo rešitev. Kako je drugod, ne

vem, toda v tem primeru lahko rečem, da so socialne delavke naredile več, kot je bila njihova službena dolžnost. Končno je padla odločitev, da gresta deklici k očetovim sorodnikom. Dan, preden bi deklici šli v rejo, je to družino doletela bolezen, ki je vse dogovore obrnila na glavo. In tako smo, kot je rekla Urška, ljudje obračali, Bog pa je obrnil. Danes srečujem to družino, ki se veseli vseh skupnih trenutkov, tudi tistih, ko gredo k mami na obisk in ji narišejo risbico, z ljubeznijo.

Zato želim in prosim, bodimo prizanesljivi do vseh, ki jih življenje preizkuša. Če moremo pomagati, konkretno pomagajmo, sicer pa je tudi tišina, dobra misel ali molitev pomoč. •

USMILJENJE V PROCESU NARODNE SPRAVE

Andrej Glavan

Ob 25-letnici samostojne države Slovenije so bili večkrat omenjeni Prešernovi verzi: »Edinost, sreča, sprava k nam naj nazaj se vrnejo; otrok, kar ima Slava (Slovenija), vsi naj si v roke sežejo, da oblast in z njo čast, ko' pred spet naša bosta last!«

8 Domovini smo za petindvajseti rojstni dan mnogi zaželeli, da bi čim prej napočil čas sprave in življenja v resnični prostosti. Proces ni enostaven in ne bo lahek, ker smo se med drugo svetovno vojno sprli kot noben drug narod v Evropi, ker v nobeni državi revolucija ni šla tako daleč kot pri nas. »Množični poveljni poboji so to sprtost močno poglobili, vladavina komunizma jo je ves čas podaljševala in jo podaljšuje še danes,« je zapisal pokojni p. Cerar DJ v knjigi *Od partizana do zlatomašnika*. V nadaljevanju pa pravi: »Tu so krivice, ki jih ni mogoče pozabiti; so svetle strani, ki jih ne dovolimo zasenčiti, so spomini, ki ne zbledijo, ki jih ni mogoče spremeniti, pozabiti ali se jim odpovedati. Končno tu obstoja tudi človekova notranja slepota, proti kateri ni zdravila. Ta hladen val, ki je zajel naš 'raj pod Triglavom', je ohladil človeška srca, zamrznil medsebojno zaupanje, razdril tople odnose, sprostil nagone nasilja, v srca ljudi vlil strup napuha, sovraštva, rušenja, pobijanja, prelivanja krvi.« Rešitev je v evangeliju, v zgledu Jezusovega ravnanja.

Najprej moramo premagati odpor in priti do prepričanja, da odpustiti povzročitelju krivice ni odobravanje krivice, ni neke vrste nova krivica. To vprašanje nove krivice je najpogostejše, ko se razmišlja o odpuščanju. Krivica je in ostaja krivica. Dejanje odpuščanja ne zmanjšuje in ne odbrava krivice in zločina. Kdor odpušča, se ne odpoveduje pravici in resnici, ne izključuje, da se doseže pravica in pravična kazen za povzročitelja krivice na sodišču.

Na to kažejo Jezusove besede: »Če tvoj brat greši, pojdi in ga posvari na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata. Če pa te ne posluša, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič. Če jih pa ne posluša, povej Cerkvi. Če pa tudi Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan ali cestninar.« (Mt 18,15-17)

Odpuščanje ni slabost in popustljivost pred storilcem krivice in zla. Ali ne razbremenjemo z odpuščanjem povzročitelja zla od njegove odgovornosti? Ali ni odpuščanje pravzaprav poraz pred zlom, se bo kdo vprašal. Ali ne dopuščamo, da se na ta način krivice in zlo širijo in zmagujejo? Danes je odpuščati zelo težko, ker za marsikoga to ni krepost, ampak

slabost in poraz. In vendar ni tako. Celo Nietzsche je, ko je opazoval Kristusa na križu, rekel, da On ni bil poražen, ampak je On premagal zlo. Zlu ni dopustil, da bi ga zaslužnjilo, ampak je ostal notranje svoboden. Na besede: »Če si Sin Božji, stopi s križa,« Jezus ni reagiral po človeški logiki. Nasprotno. Neodpuščanje je znamenje slabosti in poraz pred zlom, ki je človeka premagalo in v njem zavladovalo. Če človek zaradi doživete krivice nosi sovraštvo v sebi in ne odpušča, to pomeni, da ga je isto sovraštvo premagalo in je ljubezen v njem izgubila bitko.

Če hočemo hoditi po poti miru, strpnosti, pravičnosti, si moramo prizadevati za uresničenje odpuščanja in sprave po zgledu Jezusa, ki je v trenutkih največjega trpljenja molil za svoje preganjalce: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo« (Lk 23,34). Prošnji za odpuščanje je dodal še njihovo opravičilo. Sad te prošnje je lepo upodobil p. Marko Rupnik DJ v t. i. kapeli Božjega usmiljenja v Kočevskem rogu. Na nebeški gostiji se je žrtvam pridružil tudi njihov krvnik. Vsem pa za mizo strežeta Jezus in njegova mati Marija.

Spomnimo se večkrat na to v letu Božjega usmiljenja. Prizadevajmo si v tem letu, da posamezniki in skupnosti storjene družbene in socialne krivice in žalitve popravimo tako, da ne bodo ovirale vzpostavitve pozitivnih odnosov. •

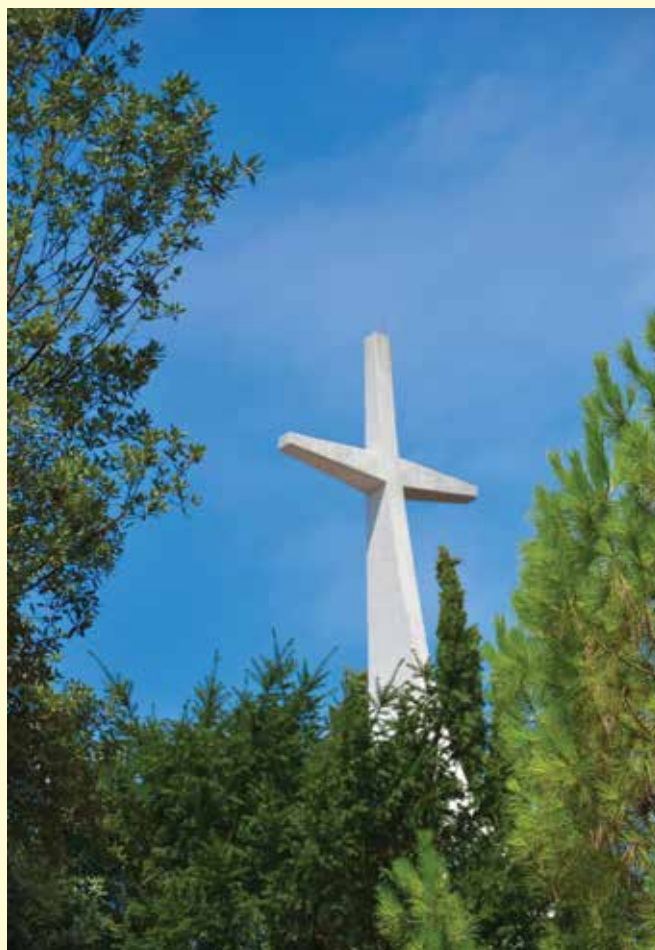

Foto: Rok Mubi

celje

RAZIGRANO IN VESELO

Barbara Godler

Od 11. do 15. julija smo v škofijskem domu Vrbje pripravili počitnice za otroke v starosti od sedem do petnajst let. Kar 16 otrok se je odločilo, da se pridružijo našemu programu. Posebna dogodivščina otrok je med drugim bila, da so v noči s četrтка na petek v domu tudi prespali, si ob ognju pripravili večerjo in s skavti, ki so se jim pridružili ta večer, pripravili predstavo o Ostržku. Otroci so vsak dan uživali ob različnih delavnicah, vodnih igrah in sestavljanju fotostripa. Fotostrip pomeni, da so otroci po skupinah, vsak dan na določeno temo, ki jih najbolj zanima – morje, prijatelji, prosti čas ... – posneli fotografije in jih na koncu sestavili v smiselno zgodbo, ki so jo delili z drugo skupino. Fotostrip je bil še en dokaz, da otroška domišljija ne pozna meja. Poleg skavtov je

Ob reki pravo
morsko vzdušje

Otroci smo sonce, v
lepem in manj lepem
vremenu

Večerja ob tabornem ognju

bila naša gostja tudi gospa, ki nas je naučila, kako z različnimi tehnikami in materiali narediti voščilnice za naše najbližje.

Otroci se ponovnih počitnic že zdaj veselijo, saj se imajo v našem okolju in z nami zelo lepo. •

koper

DA BODO LEPI VSI ŠTIRJE LETNI ČASI NAŠEGA ŽIVLJENJA

Božidara Česnik

5 let medgeneracijskih druženj v Domu starejših občanov Ilirska Bistrica

Na pobudo Zavoda Karitas Samarijan iz Solkana in ob sodelovanju prostovoljk Dekanijske Karitas Ilirska Bistrica smo konec leta 2010 začeli razmišljati, se izobraževati in iskat poti do ustanovitve medgeneracijske skupine v našem mestu. Povezali smo se z vodstvom Doma starejših občanov Ilirska Bistrica, idejo so z veseljem sprejeli in skupina se je prvič srečala marca 2011. Od takrat se srečujemo vsak drugi torek v mesecu, razen v počitniških mesecih. Na medgeneracijskem druženju se povežemo oskrbovanci doma, prostovoljke Dekanijske Karitas Ilirska Bistrica, občasno pripeljemo tudi koga od starejših, ki še živi doma, in mladi, ki se večinoma izmenjujejo. Nekaj mladih nam je zvestih že nekaj let: redno prihajajo otroci in prostovoljci iz programa Karitas

Popoldne v Trnovem in birmanci z gospodom kaplanom ter animatorji. Mlade pa največkrat poiščemo v naših osnovnih šolah, glasbeni šoli, v župnijah, pri skavtih in jih prosimo, da pridejo predstaviti najrazličnejše dejavnosti, ki jih izvajajo pri rednem šolskem delu, pri najrazličnejših krožkih in drugih dejavnostih.

Vsako srečanje oblikujemo kot razvedrilno; popestri ga medgeneracijski bend. Velikokrat povabimo goste, ki nam predstavijo svoje delo ali hobije, in na to temo povežemo tudi klepet, ki je vezan na preteklost in sedanost. Tretji del srečanja predstavlja enostavna ustvarjalna delavnica, ki jo pripravimo že

pred srečanjem in jo na srečanju ob sodelovanju vseh zaključimo. Izdelek ostane oskrbovancem kot spomin na druženje. Mesečna druženja zahtevajo nekaj organizacijskega dela, prostovoljci podarimo nekaj časa in znanja, da si skupno polepšamo en popoldan v mesecu. Pridobimo pa vsi in ob tem se učimo lepega

medčloveškega sožitja, da bodo lepi vsi štirje letni časi našega življenja in življenja drugih ob nas. Zadovoljstvo vseh ob koncu vsakega srečanja nam daje skupno veselje in obvezo, da vztrajamo že pet let.

Na medgeneracijskem srečanju je bilo čudovito, ker smo vsi, majhni in veliki, skupaj peli in plesali ter v ritmu glasbe ploskali. Čuti se, da ljudje radi prihajajo in sodelujejo. Hvala za povabilo in čestitke ob 5. obletnici.

Anže Skok, član Ansambla Mlad

10

Peto obletnico smo proslavili na junijskem srečanju. Oblikovali smo ga kot vsa ostala, le malo bolj praznično je bilo. Povabili smo lokalno televizijo, da je predstavila naše delo v občinski mesečni oddaji Bistriški utrinki, vodstvo Doma starejših občanov, Ansambel Mlad in vse, ki se redno srečujemo v domu. Gostje prazničnega srečanja so bili člani Ansambla Mlad. Štirje sošolci, doma z Dolnjega Zemona, so si

Slavje je bilo primerno 50-letnici, ne le petim letom delovanja. Vem, da vsakokrat, ko pridemo v dom, prinesemo žarek veselja in starejšim damo vedeti, da niso pozabljeni. S tem praznovanjem pa smo jim dali še nekaj več. Vzhičenost je sijala z njihovih obrazov in z ustnic, ko so prepevali in spremljali ritem pesmi. Še posebej pa so bili srečni tisti, ki so se zmogli zavrteti po prostoru. Mislim, da bodo o tem še dolgo pripovedovali. Vesela sem, da jim je sijalo tako veliko sonce.

Vera Prosen, prostovoljka DK Ilirska Bistrica

pred dvema letoma, ko so še zaključevali šesti razred, sami postavili skupen izziv in se združili v ansambel. V dveh letih vaj in nastopov skupno s pevko, ki se jim je kmalu pridružila, dokazujejo, da ima glasba neverjetno moč združevanja, premika meje in razveseljuje ljudi. Kljub polnemu urniku znajo dan preživeti tudi brez televizije in računalnika, v družbi in povezovanju. Predstavili so se nam z venčkom različnih pesmi. Pomagali smo jim pri petju in se zavrteli v ritmu njihove glasbe. Direktorica doma se nam je zahvalila za prijetnosti, ki jih prinesemo oskrbovancem, in predvsem,

da vztrajamo pri rednem srečevanju. Srečanje smo zaključili s presenečenjem – torto, ki so nam jo pripravili kuharji doma. •

»A je že pet let naokoli?!« smo se spraševale s sodelavkami in zunanjimi sodelavkami dekanijske Karitas in Zavoda Karitas Samarijan, ko smo načrtovale junijsko medgeneracijsko srečanje. Kot vsako druženje doslej je bilo tudi to nabito s pozitivno energijo in medgeneracijsko prepleteno. V vseh teh letih so bila naša skupna druženja vedno dobro obiskana in želimo se zahvaliti vsem lokalnim društvom in prostovoljcem, šolam, vrtcem, ki so soustvarjali, da nam je bilo skupaj lepo. Z veseljem smo upihnilo pet svečk.

Katja Prosen Boštjančič, socialna delavka v domu

UMETNIKI ZA KARITAS NA SVETI GORI IN V BOVCU

Jožica Ličen

Sporočilo »Veselite se življenja«, ki ga Umetniki za Karitas prenašajo iz kraja v kraj, tokrat nagovarja romarje in iskalce miru v Frančiškovi dvorani na Sveti gori nad Novo Gorico. Za ogled razstave med tednom dobrohotno poskrbijo svetogorski frančiškani, v soboto in nedeljo pa sodelavke Goriške območne Karitas.

Istočasno je drugi del razstave v hotelu Alp v Bovcu. Tu imajo številni turisti in popotniki, ki obiščejo dolino Soče, možnost spoznati in videti sadove umetnosti in dobrotelnosti.

V vseh teh letih so prav v poletnem času likovna dela našla nove lastnike v različnih državah Evrope, Amerike in celo Avstralije. •

maribor

VZETI SI ČAS, DA SI PODELIMO IZKUŠNJE IN DRUG DRUGEMU DAMO NOV POGUM

Darko Bračun

Srečanje sodelavcev Karitas – Ptuj 2016

Drugi četrtek v mesecu juniju je bil velik dan za vse sodelavce Karitas v Sloveniji, ki so zaposleni ali kako drugače neposredno vključeni v redno delo Karitas in njenih ustanov, saj so se zbrali na tradicionalnem letnem srečanju, ki je namenjeno povezovanju, izmenjavi, podpori ter medsebojnemu druženju.

Tokratno srečanje so organizirali sodelavci Nadškofijske karitas Maribor in Dekanijske karitas Ptuj - Zavrč. Roke v prvi pozdrav so si podali v objemu ptujskega gradu. V vodenem popotovanju skozi stalno zbirko tamkajšnjega muzeja ter ob spuščanju po starodavnih mestnih poteh s ptujskega gradu v staro mestno jedro so sodelavci Karitas lahko začutili zgodovinsko in bogato kulturno izročilo ptujskega dela naše prelepe Slovenije, ob nadvse doživeti predstavitvi cerkve in proštije sv. Jurija ter cerkve in kloštra sv. Petra in Pavla s strani p. Andreja in p. Dominika pa občutili globoko vernost preprostega in delavnega ptujskega človeka.

V cerkvi sv. Leopolda Mandiča se je sodelavcem Karitas pridružil mariborski nadškof metropolit in predsednik Slovenske karitas g. Alojzij Cvikl, ki je sodelavce Karitas med bogoslužjem Božje besede takole spodbudil:

»Božja beseda ni vzvišena, ampak se sklanja k nam, sklanja vedno in povsod k vsakemu izmed nas. Evangelij nas je tokrat povabil k novi pravičnosti. Pravičnost ni samo v tem, da izpolnjujem in delam to, kar mi predpisujejo pravila, ampak je nova postava v tem, da v središče postavlja človeka, da v središče postavlja moj odnos s človekom in zavest, da preko človeka vstopam v odnos z Bogom. Zato je tako pomembno, kako pristopam k človeku, ali sem sposoben v tem človeku videti brata, sestro.

Pomembno je, da se vsi sodelavci ustanov Karitas v Sloveniji takole srečamo, da smo skupaj, kajti delo, ki ga opravljamo, je lahko utrujajoče in nas lahko počasi oddaljuje drug od drugega. Zato je tako pomembno, da si znamo res vzeti čas za to, da si podelimo izkušnje, da drug drugemu damo nov pogum, se opogu-

mimo, predvsem pa, da vidimo, kje smo močni in kje smo šibki. Srečanje je priložnost, da resnično spoznamo tudi tiso, kar je dobro, in potem na tem gradimo.

Če je kaj posebnega pri Karitas, je gotovo to, da želi biti vedno odprta za izzive. Da vedno znova išče, kaj Bog v tem trenutku želi od nas, da storimo. Nevarnost je tudi to, da naše delo, karitativno delo postane rutina, navada. Delamo vedno iste stvari in na koncu postajamo utrujeni od vsega tega, ali pa, da se hitro zadovoljimo s tem, kar delamo. Zato je zelo pomembno, da v sebi gojimo čut odprtosti za potrebe človeka danes in tukaj, da si znamo z vso odgovornostjo in doslednostjo prizadevati za to, da damo od sebe tisto najboljše.

Jezuiti imajo geslo ‚magis‘, več – Ignacij je takrat, ko je ustanavljal jezuite, hotel, da bi bili nekdo, ki bi se trudil za več, ki bo dal tisti ‚magis‘, in se zdi se mi, da je tudi Karitas kot dobrodelna, humanitarna, socialna organizacija tista, ki bi se morala truditi in prizadevati za ta magis – več, bolje, bolj odgovorno. Predvsem pa, da bi res imela vedno v ospredju človeka, ker vemo, da le po tem, ko služimo človeku, vstopamo v odnos z Bogom in po njem z vsem občestvom.

Moja prisotnost danes tukaj naj bo tudi zahvala vsakemu od vas za vaše delo. To vaše delo ni samo delo za zaslužek, ampak je predvsem služenje drugim. To služenje ima svojo vrednost, če ga opravljamo z veseljem, če ga res opravljamo s srcem in odgovornostjo. Resnično si želim, da bi vsak od vas to izvrševal z veselim srcem pa tudi z vso odgovornostjo. Hvala vsakemu od vas za to pričevanje, za to služenje. Zavedati se moramo, da smo Cerkev, da to služenje opravljamo v Cerkvi, kjer imajo ubogi posebno mesto, saj so tisti, ki so najbolj šibki, in so tisti, ki so najbolj ljubljene od Boga. Zato izkazovanje usmiljenja in dobrote najbolj ubogim med nami pomeni izkazovanje usmiljenja in dobrote Bogu samemu, ki je usmiljenje in dobrot.

Na koncu bomo zato prosili za Božji blagoslov, da bi Bog blagoslavljal vsakega izmed nas v tem služenju Cerkvi in v Cerkvi ter da bi, kot papež Frančišek vedno poudarja, to služenje res bilo pričevalno. Pričevalno pa bo naše delo takrat, če bomo delali z veseljem, če bomo delali s srcem in tudi odgovorno. Pričevalo bo, če se bomo znali medsebojno povezovati, si izmenjati izkušnje ter skupaj iskati odgovor: Kaj Bog od nas

danes in tukaj pričakuje? Da ne bi padli v neko rutino, neko navado, ampak bi bili vedno odprti za nove izzive, imeli senzibilno srce za stisko človeka in na njegovo trpljenje odgovorili s služenjem in konkretnim delom. Naj vsakega izmed vas spremlja Božji blagoslov v prizadevanju in zavezi, da s tem služenjem sočloveku v stiski služimo samemu Bogu. Služimo pa v Cerkvi, v občestvu povezani med seboj v eno družino.»

Kulturno in duhovno okrepljeni so sodelavci Karitas iz vse Slovenije (zbralo se jih je čez 80) nadaljevali srečanje ob prijetnem druženju pri skupni mizi in se v poznih popoldanskih urah razšli s stiskom roke, polni lepih vtisov ter prepričani, da se, če ne prej, čez leto dni ponovno srečajo ter si medsebojno podarijo del svojega časa in tako drug drugega podprejo in obogatijo. •

22 LET SLUŽENJA MALEMU ČLOVEKU

Darko Bračun

**Zahvala
Franzu Küberlu
ob zaključku dela
v Karitas**

27. junija 2016 je graški škof Wilhelm Krautwaschl v bogoslovnem semenišču v Gradcu zbral mnoge vidne

in častne goste iz občestva Cerkve, sveta, politike ter družbenega in kulturnega življenja ter se na ta način želel zahvaliti za 22 let požrtvovalnega dela in služenja človeku v stiski dosedanjemu direktorju graške Karitas g. Francu Küberlu, ki s 1. septembrom odhaja v pokoj in predaja vodenje graške Karitas. O njegovem življenju in delu so poleg škofa Wilhema spregovorili mnogi pomembni gostje, še posebej pa smo ga doživeli ob besedi predsednika Karitas Avstrije g. dr.

Michaela Landaua ter po kratkem filmu o njegovem življenju in delu, ki ga je pripravila avstrijska televizija ORF Steiermark.

V svoji zahvalni besedi se je direktor Franz Küberl obrnil na vse in ponovno opozoril, da ne smemo pozabiti na človeka v stiski, ne zatisniti si oči ob njegovih težavah, temveč mu moramo zagotoviti kar najboljšo pomoč. Prizadevanje in boj za najbolj ubogega, za socialno pravičnost je bil vedno njegov prvi imperativ ob vsakdanjem odgovarjanju na vprašanje iz Svetega pisma: »Sem mar jaz varuh svojega brata?« in izvrševanju evangeljskega naročila zapovedi ljubezni.

Tudi sodelavci mariborske Karitas smo se udeležili zahvalne slovesnosti in se g. Küberlu zahvalili za resnično sestrično pomoč in skrb, ki smo je bili deležni in se je na poseben način potrdila tudi ob zadnji skupni pomoči migrantom ob prehodu Slovenije oz. postavljanju programskih temeljev odgovora Karitas na vprašanje integracije migrantov.

Otroci iz Marijinega vrtca Karitas so g. Küberlu prinesli vrtnice in pesem ter se na ta način zahvalili za vse dobro, kar je v svojem z dobrimi deli bogatem življenju uresničil. Zahvali se pridružujemo tudi vsi, ki smo imeli priložnost kadar koli sodelovati ali se z njim srečati in nas je s svojo karizmo služenja navdušil za izvrševanje največje zapovedi ljubezni. •

OB ZAKLJUČKU PASTORALNEGA LETA

Zdenka Golub

Redno letno srečanje Dekanijske karitas Ptuj – Zavrč ob zaključku pastoralnega leta in slovo od voditelja Dekanijske karitas

V sredo, 15. junija popoldan, je bilo srečanje sodelavcev Karitas ptujske in završke dekanije. Prijetno popoldne so pričeli v cerkvi sv. Vida na Vidmu z večernicami. Vsi sodelavci Karitas, ki so celo leto marljivo delali in se razdajali pomoči potrebnim, pa naj je to materialna ali duhovna pomoč, ki jo ljudje v današnjem času še prav posebej potrebujejo, so se z litanijami Matere Božje izročili v Marijino naročje. Prepolna cerkev je predano sodelovala pri petju ob spremljavi orgel. Po večernicah sta vse navzoče pozdravila gostitelj p. Tarzicij Kolenko in nato voditelj Karitas br. Milan Kvas, ki se je hkrati tudi poslovil. Kapucini odhajajo s Ptuja, zato bo treba poiskati novega duhovnega voditelja Karitas. Duhovnik Milan je bil dolgoletni predani voditelj, ki je svojo nalogo opravljal s vsem srcem. Vsem se je zahvalil za dobro sodelovanje in povedal, da se nas bo spominjal v molitvi. Prav vsi, ki smo z njim sodelovali, smo se poslovili s težkim

srcem. V imenu vseh sta se s skromnim darilom in šopkom rož od njega poslovila Franjo Tolič in Justina Vujinovič.

Prijetno vsakoletno druženje na Vidmu pripravijo člani videmske Karitas z voditeljico Nado Galun, ki je vse prisotne pozdravila, prav tako domači župan Friderik Bračič. Pater Tarzicij Kolenko je povezal program s prelepim petjem in šaljivimi prispevki. Zaigrala sta tudi muzikanta, seveda pa nista manjkali Cila in Liza, da sta hudomušno povedali, kaj je novega.

Srečanje je zaradi slabega vremena potekalo na minoritskem dvorišču. Možje so pekli na žaru, članice pa so spekle okusno pecivo in domač kruh, kot se za podeželje spodobi. Na zaključku pa so seveda bile tradicionalno češnje, ki jih letos ni bilo v izobilju, vendar za vse dovolj. Pregovor pravi: Sv. Vid je češenj sit.

Člani Karitas z romanjem in skupnim piknikom zaključijo pastoralno leto. A ne odidejo na počitnice, temveč se trudijo ostati na razpolago ljudem, ki so potrebni duhovne in materialne pomoči. V letošnjem letu so večkrat delili hrano iz EU, finančna sredstva in materialne dobrine, ki jih podarijo dobri ljudje.

Primanjkovalo je tud oblačil, in so na pomoč priskočili dobri ljudje. Sodelovali so ob prihodu beguncev in migrantov v Slovenijo.

Člani Karitas imajo vedno odprta srca in vsem, ki vztrajno trkajo s prošnjo za pomoč, prinašajo mir, novo upanje in neusahljiv vir vere. •

murska sobota

SOSED SOSEDU V POMOČ

Petra Smodiš in Gabika Vurcer

»Da nesreča nikoli ne počiva in da v nesreči spoznaš prijatelja, sta stara pregovora, ki ju vsi predobro poznamo. Nesreča se lahko kaj hitro pripeti slehernemu izmed nas. Že jutri.«

S temi še kako resničnimi besedami smo v začetku letošnjega leta začeli našo prošnjo za donatorska sredstva, ki smo jo ob nesreči, ki se je pripetila naši sovaščanoma Antonu in Ciliki Korpič, naslovili na vse župljane in krajane Bakovcev, na domače samostojne podjetnike in kmetovalce, pa tudi na Rdeči križ, Škofijsko karitas Murska Sobota in Mestno občino Murska Sobota.

Nesreča – eksplozija plinske jeklenke, ki je odjeknila v kuhinji Korpičevih v popoldanskih urah na sam sveti večer, torej 24. decembra, bi v najhujšem primeru lahko terjala življenje Antona in Cilike, a sta jo na srečo oba odnesla zgolj s telesnimi poškodbami. Na hiši pa je pustila ogromno materialno škodo, saj je eksplozija uničila stene, strope, okna, vrata, pohištvo, skratka, skoraj vse, kar je bilo v hiši. Da bi naša sovaščana lahko v hiši dostojno, predvsem pa varno živela, je bila potrebna sanacija celotne hiše. To pa bilo seveda povezano z velikimi finančnimi sredstvi.

Ker takega velikega finančnega bremena naša sovaščana ob svojih skromnih prihodkih nista zmogla, smo na pobudo župnijske Karitas skupaj s krajevno skupnostjo zasnovali akcijo zbiranja finančnih sredstev za družino Korpič. Akcijo smo poimenovali Sosed sosеду v pomoč. Po začetnih dogovarjanjih, usklajevanjih in pripravi ter pridobitvi vseh potrebnih dovoljenj in soglasij smo člani Župnijske karitas Bakovci skupaj s člani Rdečega križa v začetku meseca marca začeli v Bakovcih od hiše do hiše zbirati prostovoljne denarne prispevke za sanacijo Korpičeve hiše. Akciji so se z donatorskimi sredstvi seveda pridružili tudi bakovski obrtniki ter kmetovalci, pa tudi Bakovčani, ki danes sicer živijo izven svojega rodnega kraja, so pa ob nesreči Korpičevih samoiniciativno prispevali finančno pomoč za obnovo njihove hiše. Ob donacijah, ki sta jih Korpičeva za obnovo domovanja prejela tudi od Rdečega križa, Škofijske Karitas ter Mestne občine Murska Sobota, so zbrana sredstva zadostovala za sanacijo hiše do te mere, da sta zakonca lahko v mesecu juniju ponovno zaživela v njej. Veliko del pri sanaciji, predvsem pri zaključnih gradbenih delih, kot so vodovodna in ogrevalna napeljava, pleskanje, elektrifikacija, sanitarna in keramičarska dela, mizar-

ska dela ..., je bilo s strani bakovskih obrtnikov, pa tudi nekaterih iz sosednjih vasi, opravljeno prostovoljno in brezplačno, pa tudi nekaj kuhinjske opreme in gospodinjskih aparatov so Korpičevima podarili dobri ljudje. Tako je vsak po svojih najboljših močeh priskočil sosedoma na pomoč v njunem verjetno najtežjem življenjskem obdobju, pa najsi je to bilo v obliki finančnih sredstev ali pomoči pri gradnji, čiščenju hiše pred ponovno vselitvijo ali urejanju okolice. Dogovarjanje in koordinacijo z izvajalci sanacijskih del je prevzela Župnijska karitas Bakovci, ki je izvajalcem iz doniranih sredstev tudi poravnala izstavljene račune.

Akcijo smo uspešno zaključili na dan župnije in krajevne skupnosti Bakovci, v nedeljo, 19. junija, ko smo obnovljeno Korpičevo hišo tudi blagoslovili ter se z molitvijo zahvalili za vse dobre in sočutne ljudi, ki so na kakršen koli način sodelovali ali podprli našo akcijo pomoči. Nato pa smo seveda še nekaj časa preživeli v prijetnem druženju in klepetu, ob pogostitvi, ki so jo ob tej priložnosti pripravili domači, njihovi sosede ter člani Župnijske karitas Bakovci. •

GRADIMO EVROPO SKUPAJ

Jana Lampe

Na letošnji regionalni konferenci Caritas Europa v Lurdu smo sprejeli tudi nov strateški načrt za celotno mrežo Caritas Europa, ki se bo uresničeval v naslednjih štirih letih. Glavni namen načrta je služiti ljudem v stiski, se boriti proti revščini v Evropi kot tudi drugje po svetu in ob tem graditi mostove med ljudmi in skupnostmi ter tako naš skupni dom. Strateški načrt Caritas Europa 2020, ki je v skladu s strateškim načrtom Caritas Internationalis, je sestavljen iz treh prioritarnih nalog, ki so zagovorništvo revnih in izključenih, humanitarni odziv ter krepitev mreže Caritas.

Zagovorništvo (biti glas revnih v družbi):

Cilj 1: Da se spremlja in opozarja vse nacionalne vlade in evropske institucije, da v celoti izvajajo univerzalne Cilje trajnostnega razvoja, ki jih je sprejela mednarodna skupnost v septembru 2015 v Agendi 2030 za ves svet, da se ob tem v Evropi izvajajo ustrezne socialne politike in ukrepi za vse na področju socialnega varstva, družinske politike in vključujočih trgov dela.

Cilj 2: Da se spremlja in opozarja nacionalne vlade in evropske institucije, da zagotavljajo v svojih politikah človekovo dostojanstvo in človekove pravice za ljudi, ki se selijo v Evropo, zagotovijo humanitarno pomoč ter trajnostne politike in ukrepe za vključevanje migrantov/beguncev v družbo ter skupni azilni sistem v skladu s človekovimi pravicami.

Cilj 3: Da nacionalne vlade vzpostavijo močnejše partnerstvo z nacionalnimi organizacijami Caritas v Evropi, kar pomeni, da smo sogovorniki v strateškem dialogu z državo v smeri razvoja politik kot zanesljiv izvajalec storitev za revne.

Humanitarno ukrepanje:

Cilj 1: Da Caritas Europa v sodelovanju s Caritas Internationalis krepí učinkovitost in usklajenost njene odgovora na humanitarne krize. Poleg tega se poveča tudi pripravljenost na nesreče in sodelovanje z ECHO-m, ki je finančni sklad Evropske komisije za humanitarno pomoč.

Krepitev mreže Caritas:

Cilj 1: Da Caritas Europa gradi svoje delovanje z ljudmi na lokalni ravni, vključno z ljudmi, ki živijo v revščini, in deluje v občestvu znotraj Cerkve. Glavni poudarek tega cilja je, da se v mreži Caritas povečajo izmenjave in sodelovanje na lokalni ravni, da so v to vključeni tudi revni ter da se povečuje razumevanje družbenega nauka Cerkve in spodbuja diakonijo (dejavno ljubezen) na vseh ravneh, še posebej v župnijah. Ob tem je pomembno poudariti, da v mnogih državah v Evropi nimajo tako živih in dejavnih ŽK kot v Sloveniji.

Cilj 2: Da Caritas Europa na sistematičen način uči in izmenjuje znanje, izkušnje in strokovnost med članicami (gradnja kapacitet, medsebojno učenje) ter pri-

dobi nove vire financiranja z namenom, da je bolj učinkovita in trajnostna. Ob tem je zelo pomemben tudi nenehen razvoj vseh organizacij, pri čemer sta ključna solidarnost v mreži in uresničevanje Standardov upravljanja Caritas Internationalis.

Letos smo priporočila k strateškemu načrtu Caritas Europa prvič lahko prispevali tudi vsi udeleženci konference, ki smo bili tokrat predstavniki z vseh ravni Karitas v Evropi – od sodelavcev na nacionalni in škofijskih Karitas do prostovoljcev, med njimi tudi veliko mladih, in ljudi, ki so se znašli v različnih stiskah.

V delavnicah na temo revščine družin in otrok, socialne izključenosti in ranljivih skupin v družbi, sodelovanja v gospodarstvu, migracij in azila smo udeleženci najprej poslušali pričevanja in izkušnje drug drugega s teh tematskih področij ter nato analizirali vzroke za te problematike, ob koncu pa skupaj predlagali rešitve. Za vsako temo smo predlagali tri rešitve za področje zagovorništva (skupaj dvanajst) ter en predlog za vključevanje lokalne ravni Karitas v Evropi v izvedbo strateškega načrta (skupaj štiri).

Tako smo oblikovali naslednja priporočila s **področja tematike revščine otrok in družin**:

- da se vsem otrokom v Evropi zagotovi primerna in kvalitetna izobrazba,
- da morata Karitas in Cerkev v Evropi pokazati enotnost in sodelovanje v boju proti revščini otrok in družin ter
- da s pomočjo zagovorniških aktivnosti v Evropi zagotovimo močne socialne politike s poudarkom na ranljivih družinah.

Ob tem pa je treba razviti komunikacijska orodja, da so o strateški ciljeh obveščeni tudi na škofijskih in župnijskih ravneh.

S področja socialne izključenosti in ranljivih skupin v družbi je treba:

- izboljšati sodelovanje med Karitas in lokalnimi vladami z namenom razvoja skupnih pristopov pomoči tem skupinam ter jih zagovarjati pri institucijah EU,
- razviti dober sistem komuniciranja za prenos dobrih praks in dvig glasu za te ljudi pri vladah in v družbi ter
- nadaljevati s sodelovanjem na tem področju v celi Evropi, da se zagotovi dovolj sredstev za financiranje programov in zgradi vključujoča družba.

Na lokalni ravni je potrebno izmenjati izkušnje strokovnjakov ter na glas povedati zgodbe ranljivih in izključenih ljudi, da bi jim lahko zagotovili boljšo prihodnost.

S področja vključevanja v ekonomsko dejavnost:

- zagotoviti podelitev dobrih praks in izkušenj s področja socialne ekonomije znotraj mreže Karitas v Evropi,
- zagovarjati manj birokratske pristope k socialnemu podjetništvu znotraj javnih pogodb in servisov,
- ustanoviti daljnoročno delovno skupino s področja socialnega podjetništva z namenom zagovorniških aktivnosti, zbrati in podeliti dobre prakse s tega po-

Preko diskusij v posameznih tematskih delavnicah so udeleženci iz različnih držav v Evropi predlagali priporočila za strateški načrt Caritas Europa. K tem priporočilom smo prispevali tudi predstavniki Karitas iz Slovenije.

Izbor najpomembnejših štirih priporočil je potekal z glasovanjem vseh udeleženihih iz posameznih tematskih skupin.

Izbrana priporočila posameznih tematskih skupin so vsem udeleženihih predstavili ljudje z lokalne ravni. Na temo revščine družin in otrok je spregovorila 21-letna Andrea iz Romunije, ki ji je Karitas dala dom in ji omogočila šolanje.

dročja znotraj mreže ter najti komunikacijska orodja, da se te prakse podelijo z lokalno ravno.

Priporočila s področja migracij in azila pa so:

- znotraj Karitas, Cerkve in družbe dvigniti zavest o pozitivnih prispevkih migrantov v naših družbah,
- okrepiti koalicije znotraj Karitas, da skupaj zagovarjamo varne poti, pravični delež in naslavljamo glavne vzroke za migracije, ter
- povečati mreženje in komunikacijo med nacionalnimi Karitas in tajništvom Caritas Europa.

Na lokalni ravni je treba dati glas in podporo migrantom, da se aktivno vključijo, promovirati njihove pravice in medkulturni dialog ter spodbujati vključevanje mladih ljudi, vključno z mladimi migranti, v delo v Karitas.

V zaključnem poročilu z regionalne konference se je generalni tajnik Caritas Europa, Jorge Nuño Mayer, zavezal vsaj k dvema stvarima: spodbujanje sodelovanja mladih v mreži Karitas (t. i. Young Caritas) ter preučitev, kako lahko Caritas Europa prispeva k vsem naštetim priporočilom, ki smo jih podali udeleženci regionalne konference v Lurdu. »Baterije so napolnjene.

Sedaj je čas, da nadaljujemo delo za boljšo Evropo, poslušamo, gradimo še več mostov in delamo skupaj za služenje najbolj šibkim v naši družbi kot celoti,« je še dodal. •

Angela Powell iz Cafoda, mednarodne Karitas Anglije in Walesa, je ob koncu konference predstavila križ, ki ga je umetnik s Sicilije izdelal iz razbitin čolnov, polnih beguncev iz Afrike, ki so v sredozemskem morju izgubili življenje, preden so dosegli obale Italije. V Angliji in Walesu uporabljajo ta križ v letu Božjega usmiljenja kot znamenje upanja za migrante in begunce. Ti so – kot je dejal papež Frančišek – naši bratje in sestre, ki jih moramo sprejeti, spoštovati in imeti radi.

POMOČ KARITAS V SRCU AFRIKE

Jana Lampe

Tudi v preteklem letu nam je preko akcije **Za srce Afrike**, ki jo izvajamo v sodelovanju z revijo Ognjišče, ob dobroti številnih Slovencev in tudi podpori Ministrstva za zunanje zadeve RS ter ob srčnem in predanem delu naših misijonark in misijonarjev uspelo narediti male čudeže za bolj dostojno življenje in preživetje najrevnejših ljudi v Afriki, predvsem otrok. Kar se nam v Sloveniji večinoma zdi čisto samoumevno – da imamo dostop do pitne vode in hrane, do izobraževanja in osnovne zdravstvene oskrbe –, za veliko najrevnejših ljudi, predvsem na podeželju v Afriki, ni samoumevno. V Afriki je do pitne vode pogosto treba hoditi kilometre daleč peš in nato težke kantice prinesiti še domov. Ker je šolskih zgradb premalo, se v razredih stiska do 100 ali več otrok in se tako le malo naučijo ali pa zaradi revščine sploh

Pri gradnji nove osnovne šole v Nyangungu v Burundiju je sodelovalo tudi mnogo staršev 720 otrok, ki bodo s pomočjo lokalnih učiteljev septembra tam začeli s poukom.

nimajo možnosti hoditi v šolo. Veliko otrok v starosti do 5 let je podhranjenih, in če ne dobijo pravočasno pomoči v zdravstvenih centrih, lahko izgubijo tudi svoje življenje ... Tako smo glede na vse te potrebe lokalnega prebivalstva v posameznih državah in območjih v Afriki preko prošenj, ki so nam jih posredovali naši misijonarji, ki vsak projekt vnaprej dobro premislijo in trajnostno zastavijo, tudi v preteklem letu nadaljevali s podporo projektov s področja oskrbe z vodo in hrano, predvsem pa šolstva in zdravstva, kar bo ljudem daljnoročno pomagalo bolje živeti in sploh preživeti. V okviru akcije Za srce Afrike se je lani skupaj zbralo 132.193,59 EUR, s pomočjo katerih je bila realizirana pomoč, opisana v naslednjih vrsticah.

Za oskrbo šole z vodo sta bila zgrajeni in nameščeni dve 10.000-litrski cisterni.

Nova šola v Nyangungu ima 12 učilnic in zbornico ter 12 stranišč, ločenih za deklice in dečke.

Misijonarki s. Vesna in s. Bogdana občudujeta obnovljene in razširjene porodnišnične prostore v okviru Zdravstvenega centra Mukungu, kjer imajo sedaj dostojnejše pogoje za porod.

V kraju **Nyangungu v Burundiju**, kjer je v letu 2012 vihar uničil šolsko zgradbo in mnogo otrok tako več let ni imelo možnosti hoditi v šolo, smo v sodelovanju z misijonarkama s. Bogdano Kavčič in s. Vesno Hiti ter ob sofinanciranju Ministrstva za zunanje zadeve RS **podprli gradnjo in s šolskim pohištvom opremili novo osnovno šolo z 12 učilnicami, zbornico ter zunanjimi sanitarijami** za deklice in dečke. Za oskrbo z vodo so kupili in ob šoli namestili tudi **dve 10.000-litrski cisterni**, kamor se bo zbirala deževnica s streh šole. V vsa gradbena dela je bilo vključenih 192 lokalnih delavcev, ki so s tem lahko zaslužili za preživetje svojih družin, kajti priložnosti za delo so v teh krajih redke, zato ima projekt še posebno vrednost. Med temi delavci je bilo veliko staršev otrok, ki bodo hodili v to šolo. Ob terenskem obisku v Burundiju v decembru 2015 mi je eden izmed staršev dejal: »Delo pri tej šoli mi veliko pomeni, ker vem, da se bodo naši otroci

Prvi porod v obnovljeni porodnišnici v Mukungu. Ljudje v Ruandi se zelo razveselijo novega rojstva. Stara mama vedno zapleše ob rojstvu vnuka.

Samo mame, ki pridejo štirikrat na predporodna posvetovanja, prejmejo ob rojstvu otroka novo obleko zase, za novorojenčka pa vse prejmejo pleničke, kar podpiramo preko projekta MZZ.

lahko učili tukaj, in tudi mi kot družina si sedaj lahko kaj kupimo. Zahvaljujemo se za to pomoč.«

720 otrok iz Nyangunga bo letos septembra lahko s pomočjo lokalnih učiteljev začelo s poukom v novi šoli, ki so jo uradno odprli že 1. julija. Otvoritve se je udeležila tudi misijonarka s. Bogdana Kavčič, ki je povedala: »Aleluja, tako so napisali ob vstopu v razrede, ko so prestrigli trak, da se je lahko vstopilo. Prej je bila zelo lepa sv. maša ob ritmu afriških plesov in pesmih

zahvale Bogu. Povsod je bilo videti plakate z napisi zahvale Sloveniji kot: Srečni smo. Rešeni smo. Ne bomo pozabili na vas. Naj vas Bog blagoslovja. Bilo je veliko govorov zahvale Sloveniji, od občinskega predstavnika, ki je bil zelo vesel, da se je kljub zelo nemirnim časov v Burundiju lahko zgradila ta šola, do župnika Francisca iz Rwisabija in ravnateljice te šole, ge. Marie Rose. Ta hvaležnost pa je bila podprta z nasmejanimi otroškimi obrazi. Tudi sama bi se rada zahvalila množici nevidnih dobrotnikov in Ministrstvu za zunanje zadeve iz Slovenije v imenu prebivalcev kraja Nyangungu za ta veliki dar za lepšo prihodnost vseh otrok iz tega kraja.«

To je bil projekt, ki smo mu na Slovenski karitas v preteklem letu namenili največ zbranih sredstev.

Matere s podhranjenimi otroki, ki pridejo v center v Mukungu po pomoč, so deležne tudi vzgoje o pravilni prehrani otrok in o higieni. Vsaka mama lahko vpraša, kar jo zanima.

V okviru projekta MZZ RS se mlada revna dekleta usposabljujejo za poklic šivilje. Mnoge bodo na koncu dobile tudi šivalni stroj za domov.

V okviru **zdravstvenih centrov v Mukungu in Musangu v Ruandi**, ki skupaj oskrbujeta območje s 37.000 prebivalci, ob sofinanciranju projekta s strani Ministrstva za zunanje zadeve RS in v sodelovanju z misijonarko s. Vesno Hiti ter s pomočjo lokalnega zdravstvenega kadra podpiramo redno vzgojo o naravnem načrtovanju družine, **zdravstveno vzgojo in oskrbo za nosečnice in porodnice**, ki se jih ozavešča tudi o skrbi in cepljenju **novorojenčkov**. To ozaveščanje je za te kraje zelo pomembno, saj še vedno skoraj polovica mater rojeva doma in lahko zaradi zapletov pri ali po porodu izgubijo življenje matere ali otroci. Za vse tiste matere, ki so prišle v center na štiri predavanja

pred porodom, smo podprli tudi nakup tipične afriške obleke, za vse novorojenčke pa flanelaste pleničke in srajčke kot darilo ob rojstvu, ki so jim jih zašila mlada dekleta, ki se v okviru projekta učijo šivanja preko enoletnega tečaja.

V zdravstvenem centru v Mukungu smo z nujno potrebno **obnovo in razširitvijo porodnišnice**, ki je potekala konec leta 2015, zagotovili tudi boljše pogoje za porod. Lokalna babica po imenu Berancilla, ki dela v tem centru že 35 let in jo imajo vse matere zelo rade, mi je ob obisku dejala: »Zelo sem zadovoljna, ker imamo sedaj boljše pogoje za delo, zdaj je več prostora in tudi lažje je vse očistiti. Zelo je lepo.«

V Mukungu smo podprli tudi vzgojo za matere o higieni in primerni prehranski oskrbi otrok, še posebej za tiste s podhranjenimi otroki in v starosti do 5 let,

Dve novozgrajeni sobi za hospitalizacijo v Safi v Centralnoafriški republiki, kjer je največ malarije. Pomagajo tudi bolnikom s tuberkulozo in aidsom.

Ženske, ki so pomagale nositi vodo za gradnjo dodatnih prostorov za zdravstveni center v Safi in so na ta način tudi zaslužile za preživetje družin.

ter jim kupili semena in motike in podprli lokalno izdelavo mila. Lokalni zdravstveni delavec Laurent, ki izvaja zdravstveno vzgojo o higieni (kako vzdrževati higieno, katere bolezni se prenašajo zaradi pomanjkanja higijene ipd.) je dejal: »Vidi se že napredek pri ljudeh, kar se tiče higijene, da so lepše oblečeni, da nosijo čevlje, vidi se tudi napredek v higieni v njihovih hišah. Vode je v tem kraju dovolj, problem je neozaveščenost, pa tudi, da so ljudje zelo revni in pogosto nimajo denarja, da bi si kupili milo.« S. Vesna pa pravi: »Hvala vam za

velikodušno potezo solidarnosti za izboljšanje zdravja in pogojev za življenje otrok in žensk v Ruandi.«

V kraju **Safa v Centralnoafriški republiki** smo v okviru zdravstvenega centra, ki skrbi za 25.000 prebivalcev (veliko je malarije, bolezni dihal, HIV-a, tuberkuloze), podprli nujno potrebno **gradnjo dveh dodatnih sob za bolnišnično oskrbo otrok in odraslih, sobe za lekarno z malo pisarno, dveh stranišč in tušev** za bolnike ter gradnjo **mrtvašnice**. Sestra usmiljenka Gaudance, ki je spremljala gradnjo, se dobrotnikom zahvaljuje z besedami: »Iskreno smo vam hvaležni za vašo ljubezen in darežljivost do ubogih.«

V kraju **Ampitafa na Madagaskarju** pa smo na prošnjo Janeza Krmelja podprli nakup ultrazvoka za porodnišnico, ki deluje v okviru zdravstvenega centra, kjer se letno rodi preko 200 otrok.

V **begunskih kampih v Gashori in Mahami v Ruandi**, kamor je lani zaradi konflikta v Burundiju pribežalo preko 40.000 beguncev, večinoma otrok in žensk, smo v sodelovanju s sestrami usmiljenkami in Caritas Ruanda podprli nakup oblačil, pokrival in čevljev za otroke in odrasle, spodnjega perila za ženske ter pleničk za novorojenčke.

V zdravstvenem centru Ampitafa na Madagaskarju bodo imele noseče matere s pomočjo ultrazvoka sedaj boljšo oskrbo.

Besedam zahvale, ki jo vsem dobrotnikom v Sloveniji iz srca izrekajo misijonarji in ljudje v Afriki, ki so bili deležni vaše pomoči, se pridružujemo tudi na Slovenski karitas. Upamo, da ste preko zgornjih vrstic vsaj malo lahko začutili, koliko vsak vaš dar pomeni za boljšo prihodnost najrevnejših ljudi v Afriki. Naj vam Bog to dobroto oblino poplača.

V teh krajih pa je še veliko ljudi potrebnih naše pomoči, ki jim tudi v letošnjem avgustu in septembru želimo priskočiti na pomoč preko akcije Za srce Afrike. Več o njej boste izvedeli v naslednji številki. •

*»Gremo novim dogodivščinam naproti!«
Počitnice Biserov v Portorožu so se začele*

»Sončen pozdrav iz Portoroža – po dolensko.«

*»Čarobnost večera
in noči ob ognju.«
Otroci na
počitniškem taboru v
škofijskem domu
v Vrblju*

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

Moja Slovenska karitas:
Karitas
- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004

